

Сімнадцятий

Юрій Липа

1

...Блискуча вість!
Це – Слава, празниковий гість,
Під торох мужній барабану
Веде, веде колись приспану
Юрбу розгойданих облич!
Це річ заліза – вища річ,
Це в блиску й сколиху багнетів,
В киванню мудрих кулеметів,
В перекликанню прапорів –
Непереможності порив.

2

Я вірю в великий Наказ,
Що трубить вічно в поход,
Мене, тебе, нас
Закликає до важких когорт.
Ім'я минулого – ми,
Ім'я будуччини – чин:
Хто став, – є слугою тьми,
Хто в поході, – звитяжець він:
Він підлетів, як орел,
Він злив усе,
Що з глибоких джерел
Повінь несе.

3

Випала нині пороша
На кривавий слід!
Ех, земля наша – хороша
Та й відважний – рід!
Ген-ген поскакали коні,
Шабельки бряжчать, –
У цім краю – сонні,
Не давайте спать!
Пішла, пішла піхота:
Наказ! Наш наказ!

Гей, кому охота,
Приставай до нас!

4

Розстріляного закопати,
Над ним ридатиме ще мати
І приговорить панотець!
Три сальви в мутне небо з криці:
Засни, дитино! Спи, аж ниці
Уславлять твій кінець!
Вона живе, та Україна,
Вона – над ним, Вона єдина
І в Ній корона Душ!

А ви, що стали тут довкола, –
Шапки здійняти, нижче чола, –
Спи, брате...
Кроком – руш!

5

Що ж, що нависли
Тучі на сонні ниви, –
По Божій мислі
Став дім Божий
Благочестивий!

Що ж: що не з нами
Очі ласкаві, –
Ми – грізні, ми – брами
Слави!

6

– Вперед, Україно! В Тебе – тяжкі стопи,
Пожари хат димляться з-під них:
Ні Росії, ні Європі
Не зрозуміти синів Твоїх!
Це не ті – балакучі орди,
І не ті – жадібні й пісні, –
Мовчазливі, горді,
У полонінному сні!
Їхніх рядів не зочити,

Їх крок – один.

Україна:

– Хто ж знав, що ви такі сміливі діти?

Українці:

– Хто знав Тебе, найпрекрасніша з країн?

(перед 1925)